

den pågældende statistik ikke tør gøre krav på at være fuldstændig udtømmende, idet de pågældende præster formentlig undertiden i deres ansøgninger som stillingsbetegnelse har angivet en midlertidig stilling som konstitueret sognepræst, rejsesekretær for et missionselskab el. lign., således at de ikke i fortegnelsen over ansøgere figurerer som „udenlandspræster“.

Forsåvidt angår tiden fra 1922 til 1935, vil der senere tølge en herom udarbejdet særlig statistik.

Med hensyn til det andet af udvalget fremsatte spørgsmål skal man udtale, at det er meget vanskeligt at have nogen begrundet mening om, hvor mange præster der eventuelt vil kunne tænkes at søge forflyttelse på grundlag af lovforslagets § 35.

Som det vil være udvalget bekendt, er det åbenbart, at menighedsrådene sædvanligvis nærer megen betænkelighed ved at gøre indstilling om ansættelsen af præster, der er i en mere fremrykket alder. Tidligere har dette givet sig udslag i, at også embeder, der efter præstelønningsloven forudsættes besat med ældre præster, ofte blev besat med ret unge ansøgere. Selv om denne tendens i de senere år har været mindre udpræget, er det dog stadig en undtagelse, at en præst på over 50 år opnår forflyttelse. Formentlig hænger dette i nogen grad sammen med en ængstelse for, at den ældre præst, dersom hans gerning på stedet skulle falde mindre godt ud, ikke skulle have så store muligheder for forflyttelse som en ung præst, således at man ved valget af en ældre præst kunne frygte at binde sig til en mand, der eventuelt ville vise sig ikke at passe på stedet, for hele resten af hans embedstid. Men også hensynet til arbejdet blandt ungdommen spiller dog formentlig med ind. Konsekvensen af den anførte tendens er imidlertid, at også præster, der udøver en udmærket præstegering, hyppigt må føle sig stavnsbundne, når de kommer noget op i årene. Der er næppe tvivl om, at ikke få gode præster, der er over 50 år og i en årrække har siddet i samme embede, og som under den nuværende ordning anser det for unyttigt at søge andet embede, er af den opfattelse, at det ville betyde en gavnlig fornyelse både for dem selv og for vedkommende menighed, om de kunne opnå forflyttelse.

Ved siden heraf findes derhos utvivlsomt ikke få tilfælde, hvor en præst og hans menighed ikke passer sammen, og hvor det allerede af den grund er ønskeligt, at præsten opnår en forflyttelse, som det måske netop på grund af uheld i hans seneste stilling er vanskeligt for ham at opnå under de nuværende forhold.

Men formentlig ville antallet af kvalificerede ansøgere, der måtte søge forflyttelse i tilfælde, hvor § 35 kom til anvendelse, i høj grad være afhængig af, hvorledes anvendelsen af bestemmelsen ville virke i praksis, således at heldige dispositioner fra ministeriets side ville fremkalde et betydeligt antal ansøgninger fra præster, der satte deres lid til denne bestemmelses muligheder, medens mindre heldige afgørelser antagelig ville reducere antallet.

I denne forbindelse finder man anledning til at understrege, at det selvfølgelig måtte være ministeriets opgave ved eventuel forflyttelse af præster efter den anførte bestemmelse i fremtrædende grad også at have vedkommende menigheds tarv for øje, således at der ikke, således som det fra flere sider har været antydnet, skulle blive spørgsmål om at påtvinge menighederne de „umulige“ præster.

Benyttes en bestemmelse som den foreslåede på rette måde, er det ministeriets håb, at en af konsekvenserne skulle blive den, at menighedsrådenes ængstelse for ansættelse af de noget ældre præster i hvert fald delvis kunne fjernes ved bevidstheden om den ventil, der findes i den foreslåede bestemmelse, som altså på den måde netop kunne give menighedsrådene en forøget mulighed for at vælge den rette ansøger i de tilfælde, hvor den foreslåede undtagelsesbestemmelse ikke kommer til anvendelse.

Frede Nielsen.

A. Døtlesén.